

Томазо АЛЬБІНОНІ

Tomaso Giovanni Albinoni
(1671 – 1751)

Один з найвидатніших майстрів музики бароко. Походив з вельми забезпеченої венеційської родини і тому займався вільною творчістю, не пов'язаною з необхідністю заробляти гроші. З юних років навчався грі на скрипці, співу і композиції. Працював у жанрах світської музики. Яскравий представник венеційської оперної школи, він написав понад 50 опер (головним чином на історико-міфологічні сюжети), які ставилися не лише в Італії, а й за її межами. Активний період його оперної творчості тривав з 1694 («Зенобій, цариця Пальміри») по 1741 («Артамена»).

Альбіноні – автор близько 50 сольних кантат, у яких явно переважає оперний стиль. Але найбільш яскраво він виявив себе в численних (понад 150) інструментальних творах для різних виконавських складів (тріо-сонати, скрипкові сонати, концерти та ін.) Причому, на відміну від оперних партитур, майже всі ці твори збереглися, так як більшість з них було видано ще за життя автора. Альбіноні зробив істотний внесок у розвиток інструментальної музики, особливо в жанр концерту, так як одним з перших почав послідовно використовувати в ньому тричастинну композицію за типом «швидко – повільно – швидко», добре знайому за концертами **А. Вівальді**.

Музика Альбіноні була широко відома в першій половині XVIII століття, причому не лише в Італії. Так, наприклад, на теми, запозичені з його тріо-сонат ор. 1 (1694), **Й. С. Бах** написав 4 фуги для клавіру, а Я. Г. Вальтер переклав для органу 2 концерти Альбіноні для струнних і клавесина з ор. 2 (1700).

Нині твори Альбіноні входять до репертуару багатьох музикантів і користуються

чималою популярністю. Однак широковідоме «Адажіо Альбіоні» для струнних і органу насправді досить віддалено стосується композитора, оскільки було складено вже в 1940-ті роки італійським музикознавцем Р. Джадзотто, який використав для цього кілька тактів з справжнього рукопису Альбіоні.